

Arrest

nr. X van 23 juni 2016 in de zaak RvV 183 711 / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatloze Krim Tataar te zijn. Verder verklaart u afkomstig te zijn uit Simferopol op de Krim, Oekraïne, in 2014 geannexeerd door Rusland. Recent huwde u, in Polen, met A.(...) A.(...) (O.V.X), een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. Ze was vroeger met een Tsjetsjeen gehuwd, maar van hem gescheiden. Ze had een dochter uit haar eerste huwelijk en voedde die alleen op. Uw echtgenote is hoogzwanger, maar uw echtgenote en uzelf verklaren dat uw huwelijk in België recent op de klippen liep. Jullie willen niet langer onder één dak wonen.

U verklaart dat u deelnam aan de protesten op het Maidanplein in Kiev. U was er getuige van meerdere toespraken voor de massaal aanwezige manifestanten, maar u zag ook hoe demonstranten gewond en zelfs gedood werden tijdens de betogingen. U verbleef er hoofdzakelijk in gebouwen die werden opengesteld voor demonstranten. Na het einde van de protesten keerde u terug naar de Krim. U hoorde

er verhalen van Tataren die problemen kenden met de (nieuwe) autoriteiten op de Krim omwille van (het belijden van) hun religie. Weliswaar kende u persoonlijk geen vervolgingsproblemen, maar eind 2014 besloot u niettemin om de Krim – en bij uitbreiding: Oekraïne – te verlaten. U wilde niet naar elders in Oekraïne onderdak zoeken omdat u vreesde er gemobiliseerd te worden in het kader van het conflict tussen Oekraïne en Rusland.

U vluchtte naar Polen, maar u vroeg er geen asiel. U leerde er uw echtgenote kennen, die inmiddels de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg in Polen. Jullie traden op traditionele wijze in het huwelijk. Omdat uw echtgenote, haar zus en haar moeder er problemen hadden met Tsjetsjenen vertrokken jullie naar België. U kwam in België aan op 27 januari 2015 en u verklaarde zich er vluchteling bij de bevoegde asielinstanties.

U legde geen enkel document over ter ondersteuning van uw verklaringen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor onderhavige asielaanvraag beroept op een vrees voor vervolging op de Krim omwille van uw Tataarse origine en omdat u de islam belijdt. Welnu, er kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Deze inschatting is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Vooreerst moet benadrukt worden dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan uw verklaringen, als zou u van geen enkel land het staatsburgerschap bezitten.

U verklaarde zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, "Persoonsgegevens", rubriek 5. Geboorteplaats, p.4) als tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS, gehoorverslag dd.20.08.2015, p.2) dat u geboren bent in Simferopol. U verklaarde voorts bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, "Persoonsgegevens", rubriek 6a, p.4) dat uw nationaliteit onbepaald is en tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS 1, p.2) dat u van geen enkel land het staatsburgerschap bezit. Op de daaropvolgende vraag, hoe u verklaart dat u staatloos bent, antwoordt u dit niet te weten – u leefde in een internaat en werd opgenomen door een familie (CGVS 1, p.2). Tijdens uw eerste asielgehoor door het CGVS verklaarde u voorts dat u geen dienstplicht hebt vervuld. Eerst beweert u (CGVS 1, p.6) dat het was omdat u werkte en in uw onderhoud moest voorzien, maar kort nadien geeft u aan (CGVS 1, p.6) dat u werd vrijgesteld omwille van medische redenen en dit op basis van een bezoek aan de medische controle van het militair commissariaat gebeurde. U werd op uw 16e medisch ongeschikt verklaard (CGVS 1, p.6). Op de vraag hoe u vernam dat u zich moest melden voor de medische keuring in het kader van de dienstplicht, geeft u aan (CGVS 1, p.6) dat u "thuis een brief ontving". Het was op uw adres in de Leninastraat 18 (CGVS 1, p.6), waarvan u nochtans verklaart dat u er niet gedomicilieerd was (CGVS 1, p.7). Op de daaropvolgende vraag hoe u dan door de (militaire) autoriteiten kon opgeroepen worden voor een medische keuring, verklaart u eerst dit niet te weten, om vervolgens aan te geven dat voormelde autoriteiten het mogelijk wisten van het internaat waar u een tijdlang was ondergebracht (CGVS 1, p.7). Op de vraag of u een geboorteakte had, antwoordt u eerst dat die mogelijk op het internaat was, om vervolgens te beweren dat u het niet weet en het zich niet herinnert (CGVS 1, p.7). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen. Immers, het feit dat u door de militaire autoriteiten, middels een officieel schrijven, werd uitgenodigd voor een medische keuring in het kader van de dienstplichtwetten, wijst erop dat u wel degelijk gekend was door de autoriteiten op de Krim. Op basis van uw verklaringen en de vaststelling dat u geen enkel document overlegt om uw identiteit te staven, ontstaat het gerede vermoeden dat u, in het kader van onderhavige aanvraag, bewust uw staatsburgerschap tracht te verheimelijken voor de asielinstanties. Het CGVS heeft bijgevolg redenen om aan te nemen dat u, sowieso tot de deadline van 18 april 2014, de dag waarop bewoners van de Krim uiterlijk uitdrukkelijk afstand moesten doen van het Russische staatsburgerschap indien ze dat wensten, het **Oekraïense staatsburgerschap** bezat. De hiervoor uiteengezette vaststelling ondermijnt reeds in aanzienlijke mate uw algehele oprechtheid. Immers, van asielzoekers, zoals uzelf, wordt verwacht dat zij hun volledige medewerking verlenen tijdens hun asielprocedure en zodoende correcte gegevens verschaffen over hun identiteit en nationaliteit. In uw geval zijn er aanwijzingen dat u dergelijke cruciale gegevens verheimelijkt, waardoor inderdaad uw algehele oprechtheid ondergraven wordt.

Nog aangaande uw staatsburgerschap dient te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u als inwoner van de Krim, afgezien van het feit dat u door de Oekraïense autoriteiten nog steeds als Oekraïens staatsburger wordt beschouwd, volgens de Russische wetgeving van rechtswege als Russisch staatsburger wordt beschouwd, tenzij u binnen de deadline van 18 april 2014 het Russisch staatsburgerschap volgens de vereiste procedure hebt opgegeven, wat volgens uw verklaringen niet het

geval blijkt, aangezien uit uw verklaringen nergens concreet blijkt dat u daadwerkelijk afstand deed van het Russisch staatsburgerschap.

Bijgevolg dient voor uw vraag om internationale bescherming ten aanzien van beide landen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vastgesteld te worden. Dit is in casu echter niet het geval.

Immers, uit uw verklaringen kan geen gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden worden met betrekking tot uw verblijf op de Krim, bijgevolg noch ten aanzien van de Oekraïense, noch ten aanzien van de Russische autoriteiten.

U verklaarde tijdens uw eerste asielgehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.11) dat u op de Krim hebt gewerkt tot december (2014), in casu tot aan uw vlucht naar Europa. Tijdens uw tweede asielgehoor verklaarde u echter (CGVS 2, p.7) dat u op de Krim werkte tot de protesten op Maidan uitbraken en u voegde eraan toe dat u nadien niet meer hebt gewerkt. Tijdens uw eerste asielgehoor door het CGVS verklaarde u (CGVS1, p.9) voorts dat u 2 à 3 keer naar Maidan ging en later, tijdens datzelfde gehoor, verklaarde u dat u er maximaal voor één week heen ging (CGVS1, p.11). Tijdens uw tweede asielgehoor verklaarde u dan weer dat u van het begin tot het einde bij de protesten op Maidan aanwezig was (CGVS2, p.4) en u preciseert dat u er 3 maanden én onafgebroken was (CGVS2, p.5). Kort voor het slot van uw tweede asielgehoor door het CGVS werd u geconfronteerd met uw weinig consistente verklaringen over hoe lang u op de Krim werkte en uw verblijf op of in de buurt van Maidan te Kiev. Gevraagd naar een mogelijke verklaring, antwoordde u enkel dit niet te weten (CGVS 2, p.7). Aangezien u geen plausibele uitleg gaf voor uw weinig consistente verklaringen over de 2 hiervoor genoemde aspecten, blijven de vastgestelde inconsistenties overeind, ontstaat bijgevolg gerede twijfel over uw recente activiteiten, uw recente herkomst en bijgevolg ook aan mogelijke daden van vervolging op de Krim, die te maken hebben met het recente conflict tussen Oekraïne en Rusland.

U haalde sowieso geen ernstige vervolgingsfeiten op de Krim aan.

Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS1, p.10) dat u mondeling bedreigd werd; u kon vermoord worden als u propaganda voerde. U verklaarde voorts dat u door mensen bedreigd werd, onder wie buren (CGVS1, p.10). Gevraagd naar het ergste wat u persoonlijk hebt meegemaakt, refereert u naar de bedreiging van een geloofsbroeder (CGVS1, p.11). Eveneens tijdens voormeld gehoor, verklaarde u (CGVS1, p.11) dat psychische druk voor u de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit de Krim en opnieuw verwijst u naar bedreigingen door "mensen daar", maar u erkent dat het enkel om verbaal geweld ging. Tijdens uw tweede gehoor door het CGVS verklaarde u (CGVS 2, p.8) dat mensen werden meegenomen omwille van religieuze boeken, maar dat uzelf nooit werd meegenomen. U verklaarde ook nog dat u discussie had over wetten op de Krim en dat u geen persoonlijke problemen kende omwille van uw religie; liever vertrok u naar Europa, voor een betere toekomst (CGVS 2, p.8). Welnu, uit dergelijke verklaringen mag afgeleid worden dat u geen zwaarwichtige problemen of incidenten op de Krim hebt gekend, dewelke de toekenning van internationale bescherming wettigen.

U verwees, zij het in ondergeschikte orde, naar uw vrees om gemobiliseerd te worden in het kader van het aan de gang zijnde conflict tussen Oekraïne en Rusland.

Vooreerst hebben uw verklaringen over een eventuele mobilisatie een zuiver hypothetisch karakter, aangezien u erkent dat u niet persoonlijk werd opgeroepen, maar enkel "van anderen" hoorde dat Oekraïne een tekort aan manschappen heeft (CGVS1, p.12). U beroept zich op uw religie als obstakel voor een eventuele mobilisatie; uw geloof bepaalt dat u niet mag strijden of doden en dat men zich, als moslim, niet zelf in gevaar mag brengen (CGVS1, p.11). U bent echter wel van oordeel dat Oekraïne het recht heeft om zich gewapenderhand te verzetten tegen vijandelijkheden (CGVS1, p.12). U persoonlijk ziet hier liever van af omdat u dan mogelijk mensen zou moeten doden, wat verboden is door uw religie (CGVS1, p.12). In een echt precaire situatie zou u eventueel wél bereid zijn om een tegenstander uit te schakelen (CGVS1, p.12). Welnu, de door u opgeworpen motieven om niet te willen ingaan op een eventuele mobilisatie zijn klaarblijkelijk niet diepgeworteld en ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van het voorgaande kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming worden weerhouden.

Wat betreft de beoordeling van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat sinds de gebeurtenissen van februari-maart 2014, waarbij pro-Russische separatisten met veel wapenvertoon, maar zonder veel effectieve gewapende strijd en slachtoffers, gaandeweg de controle

over de Krim overnamen van de Oekraïense autoriteiten, een periode die beëindigd werd met de de facto aanhechting van de Krim aan de Russische Federatie. Sindsdien is er op het grondgebied van de Krim geen sprake meer van schermutselingen of gevechten tussen Oekraïense en Russische of pro-Russische gewapende groeperingen en is er bijgevolg in het kader van dit dispuut geen sprake van (burger)slachtoffers. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge, doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, bijgevolg duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie op de Krim, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze wordt gekarakteriseerd als een uitzonderlijke situatie waarbij er voor burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er geen gegronde vrees of reëel risico in uw hoofde worden vastgesteld die u zou beletten terug te keren naar uw woonplaats op de Krim, de facto onder controle van Rusland, waarvan u ook het staatsburgerschap bezit.

U legde geen enkel document over ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook ten aanzien van **A.(...) A.(...)** (**O.V.6.719.790**), met wie u in januari 2015 huwde, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, maar dit op basis van de vaststelling dat zij in Polen thans over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt, hetgeen omstandig door het CGVS werd gemotiveerd in de beslissing ten aanzien van haar moeder, **S.(...) A.(...)**(**O.V. 6.719.800**).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 1 A van de Conventie van Geneve en Schending van artikel 48/3 Vw en artikel 27 van het KB 11 juli 2011 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS (artikel 4 par 1 richtlijn 2011/95/EG) artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen en 1ste protocol bij het EVRM dd. 20 maart 1952”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente

en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor onderhavige asielaanvraag beroept op een vrees voor vervolging op de Krim omwille van uw Tataarse origine en omdat u de islam belijdt. Welnu, er kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Deze inschatting is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Vooreerst moet benadrukt worden dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan uw verklaringen, als zou u van geen enkel land het staatsburgerschap bezitten.

*U verklaarde zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, “Persoonsgegevens”, rubriek 5. Geboorteplaats, p.4) als tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS, gehoorverslag dd.20.08.2015, p.2) dat u geboren bent in Simferopol. U verklaarde voorts bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, “Persoonsgegevens”, rubriek 6a, p.4) dat uw nationaliteit onbepaald is en tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS 1, p.2) dat u van geen enkel land het staatsburgerschap bezit. Op de daaropvolgende vraag, hoe u verklaart dat u staatloos bent, antwoordt u dit niet te weten – u leefde in een internaat en werd opgenomen door een familie (CGVS 1, p.2). Tijdens uw eerste asielgehoor door het CGVS verklaarde u voorts dat u geen dienstplicht hebt vervuld. Eerst beweert u (CGVS 1, p.6) dat het was omdat u werkte en in uw onderhoud moest voorzien, maar kort nadien geeft u aan (CGVS 1, p.6) dat u werd vrijgesteld omwille van medische redenen en dit op basis van een bezoek aan de medische controle van het militair commissariaat gebeurde. U werd op uw 16e medisch ongeschikt verklaard (CGVS 1, p.6). Op de vraag hoe u vernam dat u zich moest melden voor de medische keuring in het kader van de dienstplicht, geeft u aan (CGVS 1, p.6) dat u “thuis een brief ontving”. Het was op uw adres in de Leninastraat 18 (CGVS 1, p.6), waarvan u nochtans verklaart dat u er niet gedomicilieerd was (CGVS 1, p.7). Op de daaropvolgende vraag hoe u dan door de (militaire) autoriteiten kon opgeroepen worden voor een medische keuring, verklaart u eerst dit niet te weten, om vervolgens aan te geven dat voormelde autoriteiten het mogelijk wisten van het internaat waar u een tijdlang was ondergebracht (CGVS 1, p.7). Op de vraag of u een geboorteakte had, antwoordt u eerst dat die mogelijk op het internaat was, om vervolgens te beweren dat u het niet weet en het zich niet herinnert (CGVS 1, p.7). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen. Immers, het feit dat u door de militaire autoriteiten, middels een officieel schrijven, werd uitgenodigd voor een medische keuring in het kader van de dienstplichtwetten, wijst erop dat u wel degelijk gekend was door de autoriteiten op de Krim. Op basis van uw verklaringen en de vaststelling dat u geen enkel document overlegt om uw identiteit te staven, ontstaat het gerede vermoeden dat u, in het kader van onderhavige aanvraag, bewust uw staatsburgerschap tracht te verheimelijken voor de asielinstanties. Het CGVS heeft bijgevolg redenen om aan te nemen dat u, sowieso tot de deadline van 18 april 2014, de dag waarop bewoners van de Krim uiterlijk uitdrukkelijk afstand moesten doen van het Russische staatsburgerschap indien ze dat wensten, het **Oekraïense staatsburgerschap** bezat. De hiervoor uiteengezette vaststelling ondermijnt reeds in aanzienlijke mate uw algehele oprechtheid. Immers, van asielzoekers, zoals uzelf, wordt verwacht dat zij hun volledige medewerking verlenen tijdens hun asielprocedure en zodoende correcte gegevens verschaffen over hun identiteit en nationaliteit. In uw geval zijn er aanwijzingen dat u dergelijke cruciale gegevens verheimelijkt, waardoor inderdaad uw algehele oprechtheid ondergraven wordt.*

Nog aangaande uw staatsburgerschap dient te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u als inwoner van de Krim, afgezien van het feit dat u door de Oekraïense autoriteiten nog steeds als Oekraïens staatsburger wordt beschouwd, volgens de Russische wetgeving van rechtswege als Russisch staatsburger wordt beschouwd, tenzij u binnen de deadline van 18 april 2014 het Russisch staatsburgerschap volgens de vereiste procedure hebt opgegeven, wat volgens uw verklaringen niet het geval blijkt, aangezien uit uw verklaringen nergens concreet blijkt dat u daadwerkelijk afstand deed van het Russisch staatsburgerschap.

Bijgevolg dient voor uw vraag om internationale bescherming ten aanzien van beide landen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vastgesteld te worden. Dit is in casu echter niet het geval.

Immers, uit uw verklaringen kan geen gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden worden met betrekking tot uw verblijf op de Krim, bijgevolg noch ten aanzien van de Oekraïense, noch ten aanzien van de Russische autoriteiten.

U verklaarde tijdens uw eerste asielgehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.11) dat u op de Krim hebt gewerkt tot december (2014), in casu tot aan uw vlucht naar Europa. Tijdens uw tweede asielgehoor verklaarde u echter (CGVS 2, p.7) dat u op de Krim werkte tot de protesten op Maidan uitbraken en u voegde eraan toe dat u nadien niet meer hebt gewerkt. Tijdens uw eerste asielgehoor door het CGVS verklaarde u (CGVS1, p.9) voorts dat u 2 à 3 keer naar Maidan ging en later, tijdens datzelfde gehoor, verklaarde u dat u er maximaal voor één week heen ging (CGVS1, p.11). Tijdens uw tweede asielgehoor verklaarde u dan weer dat u van het begin tot het einde bij de protesten op Maidan aanwezig was (CGVS2, p.4) en u preciseert dat u er 3 maanden én onafgebroken was (CGVS2, p.5). Kort voor het slot van uw tweede asielgehoor door het CGVS werd u geconfronteerd met uw weinig consistente verklaringen over hoe lang u op de Krim werkte en uw verblijf op of in de buurt van Maidan te Kiev. Gevraagd naar een mogelijke verklaring, antwoordde u enkel dit niet te weten (CGVS 2, p.7). Aangezien u geen plausible uitleg gaf voor uw weinig consistente verklaringen over de 2 hiervoor genoemde aspecten, blijven de vastgestelde inconsistenties overeind, ontstaat bijgevolg gerede twijfel over uw recente activiteiten, uw recente herkomst en bijgevolg ook aan mogelijke daden van vervolging op de Krim, die te maken hebben met het recente conflict tussen Oekraïne en Rusland.

U haalde sowieso geen ernstige vervolgingsfeiten op de Krim aan.

Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS1, p.10) dat u mondeling bedreigd werd; u kon vermoord worden als u propaganda voerde. U verklaarde voorts dat u door mensen bedreigd werd, onder wie buren (CGVS1, p.10). Gevraagd naar het ergste wat u persoonlijk hebt meegemaakt, refereert u naar de bedreiging van een geloofsbroeder (CGVS1, p.11). Eveneens tijdens voormeld gehoor, verklaarde u (CGVS1, p.11) dat psychische druk voor u de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit de Krim en opnieuw verwijst u naar bedreigingen door “mensen daar”, maar u erkent dat het enkel om verbaal geweld ging. Tijdens uw tweede gehoor door het CGVS verklaarde u (CGVS 2, p.8) dat mensen werden meegenomen omwille van religieuze boeken, maar dat uzelf nooit werd meegenomen. U verklaarde ook nog dat u discussie had over wetten op de Krim en dat u geen persoonlijke problemen kende omwille van uw religie; liever vertrok u naar Europa, voor een betere toekomst (CGVS 2, p.8). Welnu, uit dergelijke verklaringen mag afgeleid worden dat u geen zwaarwichtige problemen of incidenten op de Krim hebt gekend, dewelke de toekenning van internationale bescherming wettigen.

U verwees, zij het in ondergeschikte orde, naar uw vrees om gemobiliseerd te worden in het kader van het aan de gang zijnde conflict tussen Oekraïne en Rusland.

Vooreerst hebben uw verklaringen over een eventuele mobilisatie een zuiver hypothetisch karakter, aangezien u erkent dat u niet persoonlijk werd opgeroepen, maar enkel “van anderen” hoorde dat Oekraïne een tekort aan manschappen heeft (CGVS1, p.12). U beroept zich op uw religie als obstakel voor een eventuele mobilisatie; uw geloof bepaalt dat u niet mag strijden of doden en dat men zich, als moslim, niet zelf in gevaar mag brengen (CGVS1, p.11). U bent echter wel van oordeel dat Oekraïne het recht heeft om zich gewapenderhand te verzetten tegen vijandelijkheden (CGVS1, p.12). U persoonlijk ziet hier liever van af omdat u dan mogelijk mensen zou moeten doden, wat verboden is door uw religie (CGVS1, p.12). In een echt precaire situatie zou u eventueel wél bereid zijn om een tegenstander uit te schakelen (CGVS1, p.12). Welnu, de door u opgeworpen motieven om niet te willen ingaan op een eventuele mobilisatie zijn klaarblijkelijk niet diepgeworteld en ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van het voorgaande kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming worden weerhouden.

Wat betreft de beoordeling van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat sinds de gebeurtenissen van februari-maart 2014, waarbij pro-Russische separatisten met veel wapenvertoon, maar zonder veel effectieve gewapende strijd en slachtoffers, gaandeweg de controle over de Krim overnamen van de Oekraïense autoriteiten, een periode die beëindigd werd met de de facto aanhechting van de Krim aan de Russische Federatie. Sindsdien is er op het grondgebied van de Krim geen sprake meer van schermutselingen of gevechten tussen Oekraïense en Russische of pro-Russische gewapende groeperingen en is er bijgevolg in het kader van dit dispuut geen sprake van (burger)slachtoffers. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge, doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, bijgevolg duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie op de Krim, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze wordt gekarakteriseerd als een uitzonderlijke situatie waarbij er voor burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er geen gegronde vrees of reëel risico in uw hoofde worden vastgesteld die u zou beletten terug te keren naar uw woonplaats op de Krim, de facto onder controle van Rusland, waarvan u ook het staatsburgerschap bezit.

U legde geen enkel document over ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag.

*Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook ten aanzien van **A.(...) A.(...) (O.V.6.719.790)**, met wie u in januari 2015 huwde, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, maar dit op basis van de vaststelling dat zij in Polen thans over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt, hetgeen omstandig door het CGVS werd gemotiveerd in de beslissing ten aanzien van haar moeder, **S.(...) A.(...)(O.V. 6.719.800)**."*

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk een Tataar is, afkomstig uit Simferopol en uit de Krim doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Op basis van verzoekers verklaringen kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht geen geloof hechten aan verzoekers verklaringen staatloos te zijn en aldus van geen enkel land het staatsburgerschap te bezitten. Verzoeker acht het volledig geloofwaardig dat hij zijn nationaliteit niet weet en verwijst hiervoor naar het feit dat hij "niet echt geschoold" is, eerst op internaat zat, vervolgens verbleef bij adoptieouders, nooit een uitkering heeft aangevraagd en geen paspoort had. De Raad wijst er verzoeker op dat in de bestreden beslissing niet werd vastgesteld dat verzoeker zijn nationaliteit niet weet, maar dat er gelet op verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring staatloos te zijn. Wanneer verzoeker gevraagd wordt naar een verklaring waarom hij staatloos zou zijn, geeft hij aan dit niet te weten en stelt hij in een internaat te hebben geleefd en vervolgens opgenomen werd door een familie (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Een dergelijke verklaring acht de Raad volstrekt ongeloofwaardig. Ook al leefde verzoeker in een internaat en bij een adoptiefamilie, dan nog kan van hem worden verwacht dat hij dienaangaande een verdere uitleg kan geven. Verzoeker is echter zelfs niet in staat om de namen van zijn biologische ouders weer te geven, noch weet hij wat er met hen is gebeurd (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Ook al was verzoeker op dat ogenblik nog klein, toch kan worden aangenomen dat verzoeker wanneer hij op een bepaalde leeftijd komt, geïnteresseerd is in zijn verleden en zeker in zijn biologische ouders. Volgens verzoekers verklaringen weet hij een aantal zaken, zoals zijn geboortedatum en zijn etnie doordat ze hem dit op het internaat hadden verteld (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker volstrekt niet op de hoogte is van de identiteit van zijn biologische ouders en de reden waarom hij in een internaat is beland. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de naam of het adres van het internaat waar hij zou hebben verbleven te geven (stuk 6, gehoorverslag, p. 8) en kan hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de achternaam van zijn adoptieouders niet geven (stuk 10, Verklaring DVZ, vraag 13). Bovendien gaf verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij sinds 2012 tot 5 december 2014 verbleef op het adres "Rue Lenine 18, Simferopol" en dat hij vanaf zijn geboorte totdat hij dertien jaar werd bij zijn stiefouders in Simferopol sliep (stuk 10, Verklaring DVZ, vraag 10). Tijdens het gehoor

op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf verzoeker aan dat hij tot zijn tiende levensjaar op internaat zat (stuk 6, gehoorverslag, p. 9), dat hij altijd in Simferopol gewoond had in de Leninastraat 18 (stuk 6, gehoorverslag, p. 4) en dat hij toen hij zestien jaar was bij zijn "adoptieouders" verbleef op het adres "Leninastraat 18" (stuk 6, gehoorverslag, p. 6).

Hieruit blijkt dat verzoeker er niet in slaagt een duidelijk beeld te scheppen van zijn verleden, levensloop en nationaliteit of het ontbreken daarvan waardoor verzoekers verklaringen dienaangaande, mede gelet op wat voorafgaat, volstrekt ongeloofwaardig zijn. Ook waar verzoeker aangeeft dat uit het verhoor tot uiting komt dat hij sedert 2014 ronddoolde tussen Oekraïne en de Krim, dat hij zich nooit iets heeft aangetrokken van het aanvragen van onder andere zijn Russisch paspoort en dat hij geen administratieve stappen heeft gezet, acht de Raad gelet op wat voorafgaat, ongeloofwaardig.

Met de enkele stelling in onderhavig verzoekschrift dat de autoriteiten weten wie hij is, gezien hij op internaat werd geplaatst en bij adoptieouders en hij een brief heeft ontvangen "om in naam van de staat te gaan moorden (het leger)", doet verzoeker geen afbreuk aan volgende pertinente motivering:

"Tijdens uw eerste asielgehoor door het CGVS verklaarde u voorts dat u geen dienstplicht hebt vervuld. Eerst beweert u (CGVS 1, p.6) dat het was omdat u werkte en in uw onderhoud moest voorzien, maar kort nadien geeft u aan (CGVS 1, p.6) dat u werd vrijgesteld omwille van medische redenen en dit op basis van een bezoek aan de medische controle van het militair commissariaat gebeurde. U werd op uw 16e medisch ongeschikt verklaard (CGVS 1, p.6). Op de vraag hoe u vernam dat u zich moest melden voor de medische keuring in het kader van de dienstplicht, geeft u aan (CGVS 1, p.6) dat u "thuis een brief ontving". Het was op uw adres in de Leninastraat 18 (CGVS 1, p.6), waarvan u nochtans verklaart dat u er niet gedomicilieerd was (CGVS 1, p.7). Op de daaropvolgende vraag hoe u dan door de (militaire) autoriteiten kon opgeroepen worden voor een medische keuring, verklaart u eerst dit niet te weten, om vervolgens aan te geven dat voormelde autoriteiten het mogelijk wisten van het internaat waar u een tijdlang was ondergebracht (CGVS 1, p.7). Op de vraag of u een geboortakte had, antwoordt u eerst dat die mogelijk op het internaat was, om vervolgens te beweren dat u het niet weet en het zich niet herinnert (CGVS 1, p.7). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen. Immers, het feit dat u door de militaire autoriteiten, middels een officieel schrijven, werd uitgenodigd voor een medische keuring in het kader van de dienstplichtwetten, wijst erop dat u wel degelijk gekend was door de autoriteiten op de Krim."

De Raad treedt mede gelet op wat voorafgaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar wordt gesteld dat op basis van verzoekers verklaringen en de vaststelling dat hij geen enkel document overlegt om zijn identiteit te staven het gerede vermoeden ontstaat dat hij in het kader van onderhavige aanvraag, bewust zijn staatsburgerschap tracht te verheimelijken voor de asielinstanties. De Raad neemt dan ook eveneens aan dat verzoeker sowieso tot de deadline van 18 april 2014, de dag waarop bewoners van de Krim uiterlijk uitdrukkelijk afstand moesten doen van het Russische staatsburgerschap indien ze dat wensten, het Oekraïense staatsburgerschap bezat. Verzoeker brengt geen elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen.

Verzoeker gaat overigens voorbij aan de in de bestreden beslissing opgenomen motivering dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat verzoeker als inwoner van de Krim volgens de Russische wetgeving van rechtswege als Russisch staatsburger wordt beschouwd, tenzij hij binnen de deadline van 18 april 2014 het Russisch staatsburgerschap volgens de vereiste procedure heeft opgegeven, wat volgens verzoekers verklaringen niet het geval blijkt, aangezien uit zijn verklaringen nergens concreet blijkt dat hij daadwerkelijk afstand deed van het Russisch staatsburgerschap.

De enkele stelling dat hij niet verder kon wonen op de Krim wegens de druk op de islam en het citeren van enkele van zijn verklaringen, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal oordeelde terecht:

"(...)Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS1, p.10) dat u mondeling bedreigd werd; u kon vermoord worden als u propaganda voerde. U verklaarde voorts dat u door mensen bedreigd werd, onder wie buren (CGVS1, p.10). Gevraagd naar het ergste wat u persoonlijk hebt meegemaakt, refereert u naar de bedreiging van een geloofsbroeder (CGVS1, p.11). Eveneens tijdens voormeld gehoor, verklaarde u (CGVS1, p.11) dat psychische druk voor u de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit de Krim en opnieuw verwijst u naar bedreigingen door "mensen daar", maar u erkent dat het enkel om verbaal geweld ging. Tijdens uw tweede gehoor door het CGVS verklaarde u (CGVS 2, p.8) dat mensen werden meegenomen omwille van religieuze boeken, maar dat uzelf nooit werd meegenomen. U verklaarde ook nog dat u discussie had over wetten op de Krim en dat

u geen persoonlijke problemen kende omwille van uw religie; liever vertrok u naar Europa, voor een betere toekomst (CGVS 2, p.8). Welnu, uit dergelijke verklaringen mag afgeleid worden dat u geen zwaarwichtige problemen of incidenten op de Krim hebt gekend, dewelke de toekenning van internationale bescherming wettigen. (...)".

Het louter verwijzen naar algemene informatie, herhalen van bepaalde van zijn verklaringen en de verklaring dat hij gezien zou hebben dat geloofsbroeders zouden mishandeld worden volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Hierbij komt nog dat gelet op verzoekers inconsistente verklaringen met betrekking tot de periode dat hij op de Krim werkte en zijn verblijf op of in de buurt van Maidan er een gereede twijfel is gerezen over verzoekers recente activiteiten, recente herkomst en bijgevolg ook aan mogelijke daden van vervolging op de Krim, die te maken hebben met het recente conflict tussen Oekraïne en Rusland. Verzoeker weerlegt deze pertinente motivering niet.

Met het betoog dat verzoeker ontwikkelt omtrent de mobilisatie voor het Oekraïense leger gaat hij voorbij aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen over een eventuele mobilisatie een zuiver hypothetisch karakter hebben, aangezien verzoeker erkent dat hij niet persoonlijk werd opgeroepen, maar enkel "van anderen" hoorde dat Oekraïne een tekort aan manschappen heeft.

De uitleg omtrent zijn geloof doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht de Raad de door verzoeker opgeworpen motieven om niet te willen ingaan op een eventuele mobilisatie niet diepgeworteld. Wanneer gevraagd werd of Oekraïne het recht had om de wapens op te nemen tegen Rusland antwoordt verzoeker: *"Ja, Je moet je toch verdedigen ?! Anders wordt UKR weggevaagd!"* (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Wanneer vervolgens gevraagd werd *"als u vindt dat UKR het recht heeft zich te verdedigen, waarom zou u dan zelf weigeren om uitgestuurd te worden?"* antwoordt verzoeker *"Ik zou naar de oorlog worden uitgestuurd. Wie zou ik moeten verdedigen?"* (stuk 6, gehoorverslag, p. 12).

Dergelijke verklaringen getuigen niet van een diepgewortelde afkeer van het gebruik van geweld en van oorlog. Gelet op deze en de overige verklaringen kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat er in zijn hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn desertie voorschrijven. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is de Raad niet duidelijk op welke manier de verklaring dat *"het ook in zijn bevoegdheid ligt om te weigering om te doden"* afbreuk zou kunnen doen aan de in bestreden beslissing gedane vaststellingen. De argumentatie dat hij zal aanzien worden als een deserteur, dat er op internationaal gebied veel beslissingen zijn genomen waarbij deserteurs het voordeel van de internationale bescherming hebben ontvangen, zijn slechts algemene beweringen zonder enige grond. Overigens weze het herhaald dat verzoeker de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen, alwaar hij in gebreke blijft.

Met het algemeen betoog *"dat hij vreselijke dingen heeft zien gebeuren zowel in de Krim als in Kiev. In de Krim werd hij als moslim en Tataar lastig gevallen door burens, werden er huiszoekingen gevoerd, werden geloofsbroeders lastig gevallen en werden Tataarse leiders vermoord. Tataren worden in het algemeen gezien extremisten."* doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voorts beperkt tot louter beweringen inzake het gebrek aan bescherming bij een terugkeer. Verzoeker is immers van mening dat hij door de wetshandhavingdiensten onmiddellijk gezien zal worden als een extremistisch figuur en geslagen zal worden en steunt zich hiervoor op de situatie in België en meent dat in België moslims erg handhandig worden aangepakt door politie en leger, hetgeen in Rusland nog erger is. Verzoeker maakt dan ook bezwaarlijk aannemelijk dat hij bij eventuele problemen geen bescherming zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst. Het argument dat hij problemen zal kennen omdat hij geen binnenlands paspoort kan neerleggen, is niet ernstig. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen gaf verzoeker aan dat de politie hem zei dat hij een intern paspoort diende aan te vragen, maar dat hij dit nooit heeft gedaan (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 8). Verzoeker legt hierbij uit dat hij soms door de politie werd tegengehouden en dat hij dan gewaarschuwd werd (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Verzoeker gaf op geen enkel ogenblik te kennen dat hij hierdoor problemen kreeg. Overigens weigerde hij naar eigen zeggen zelf een paspoort aan te vragen omdat *“er nogal wat rompslomp bij kwam kijken; je moest nogal wat documenten verzamelen”* (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Indien kan worden aangenomen dat verzoeker staatloos is, *quod non*, acht de Raad het geenszins aannemelijk dat verzoeker nooit enige stappen heeft ondernomen teneinde zijn identiteit en nationaliteit of het ontbreken daarvan te officialiseren. Waar verzoeker stelt dat hij van Oekraïne evenmin bescherming zal krijgen, dat de kans meer dan hypothetisch is dat hij zal worden gemobiliseerd en zal worden aanzien als deserteur en gestraft indien hij weigert beperkt verzoeker zich opnieuw tot louter veronderstellingen.

Verzoeker verwijst naar de informatie aanwezig in het administratieve dossier, waaruit volgens verzoeker blijkt dat er in Oekraïne meer dan 1.500.000 ontheemden zijn wiens situatie allesbehalve menswaardig is en stelt hij zich de vraag of hij bij een terugkeer evenzeer bij deze groep zal belanden. Het louter in vraag stellen volstaat niet teneinde aan te tonen dat hij bij een terugkeer in dezelfde situatie zal bevinden als de ontheemden waarover hij spreekt. Overigens moet erop gewezen worden dat uit wat voorafgaat is gebleken verzoeker de Raad niet toestaat inzicht te hebben in verzoekers persoonlijke situatie en levensomstandigheden. Uit verzoekers verklaringen kan overigens worden opgemaakt dat hij tot in december 2014 in de Leninastraat 18 heeft gewoond (zie infra).

2.5. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. Dienvolgens maakt verzoeker evenmin de schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF